

Hồi 16

Tiêu Tương Phi Tử

Phong cảm thấy nữ nhân tuyệt sắc vừa bước vào này có vẻ quen quen, và sau khi nghe những lời của Tiêu Nam nói, chàng đã thầm đoán ra người này là ai. Nhìn lại nét cười rạng rỡ của Tiêu Nam, đồng thời nghĩ đến những lời đầy tha thiết say đắm của Lâm Đại Thành, trong lòng chàng lập tức hiểu ra sự việc.

Thì ra Tiêu Nam này nguyên là Tiêu Tương Phi Tử - Tiêu Nam Tần, chẳng trách Lâm Đại Thành lại điên đảo thần hồn như vậy. Cũng chẳng trách thuật dịch dung của cô ta qua được mắt. Nếu ta là người khác, đương nhiên là kỳ quái, nhưng ái nữ của Tiêu Tam gia hóa trang, thì dù nói là nhìn không ra, mà e rằng bất kỳ người nào cũng không nhìn ra.

Chàng lại nhìn qua nữ tử tuyệt sắc và nghĩ tiếp:

- “Nữ tử này nhất định là Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh là ái thê của võ lâm đệ nhất danh gia về hỏa khí - Hỏa thần gia. Ta và nàng đã từng gặp một lần, chẳng biết nàng có nhận ra ta hay không ? Kỳ quái là tại sao hai vị trong Võ Lâm Tứ Mỹ lại trú ở một tiểu sơn trấn, và lại gặp phải ta ?”

Trong đầu chàng có hàng loạt ý nghĩ hỗn loạn, bất giác chàng nghĩ đến Tiêu Hồn phu nhân, thê tử của mình.

Thì ra Tiêu Nam quả nhiên là Tiêu Tương Phi Tử ái nữ của Húc - Tiêu tam gia, một nhân vật nổi danh thiên hạ về ám khí độc môn và thuật dịch dung. Còn nữ nhân tuyệt sắc kia cũng không ngoài sở liệu của Y Phong, chính là Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh - ái thê của Hỏa thần gia - Diêu Thanh Vũ.

Trước đây Võ Lâm Tứ Mỹ danh chấn thiên hạ, mà vị đứng đầu trong Võ Lâm Tứ Mỹ lại chính là thê tử của Y Phong - Tiêu Hồn phu nhân. Còn người thứ tư là ái nữ của chưởng môn phái Côn Luân - Côn Luân Ngọc Nữ Thôi Khâm.

Về sau Tiêu Hồn phu nhân lấy Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân, nên ẩn cư giang hồ, Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh lấy Diêu Thanh Vũ, Tiêu Tương Phi Tử vì có quá nhiều người theo đuổi mà nàng trở nên lạnh lùng như băng sương, và khiến không ít giang hồ hào khách thọ thương do Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm của nàng. Do đó khiến võ lâm vô cùng bất mãn, tiếng tăm của nàng cũng dần dần mai một. Còn Côn Luân Ngọc Nữ Thôi Khâm cũng đột nhiên thất tung trong võ lâm.

Thế là chỉ trong một thời gian ngắn, Võ Lâm Tứ Mỹ dần dần ít được người trong võ lâm nhắc đến. Nào ngờ trong chuyến đi đến Vô Lượng Sơn này, Y Phong lại gặp hai vị trong Võ Lâm Tứ Mỹ.

Bấy giờ Tiêu Nam Tần mới mỉm cười, nói:

- Các người một kẻ gọi cô nương, một kẻ gọi muội tử, khiến ta không thể nào hoá trang thành nam nhân rồi.

Nói đoạn nàng đưa tay vuốt mặt, theo đó là một dung diện tuyệt mỹ xuất hiện như kỳ tích.

Y Phong thầm thán phục thuật dịch dung của Tiêu Tam gia, chàng nghĩ:

- Chẳng trách trước đây Tiêu Tam gia từng dùng tên mười hai nhân vật để xuất hiện trên giang hồ, sau đó nếu lão ta không tự tuyên bố trước đại hội võ lâm thì ai biết mười một người kia thực ra chỉ là một người. Bây giờ từ chỗ ái nữ của lão có thể nhận ra thuật dịch dung của lão quả nhiên thần diệu.

Nghĩ đoạn, chàng dỗi mắt nhìn đăm đăm về phía Tiêu Tương Phi Tử.

Cốc Hiểu Tịnh mỉm cười nói:

- Các người cứ ngồi lại đây, ta sẽ đi làm vài món điểm tâm chiêu đãi các người.

Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Mấy năm qua thân thể của Diêu lão nhị càng lúc càng tệ, đến bây giờ mà vẫn chưa chịu dậy.

Tiêu Nam Tần cười hì hì, nói:

- Phu quân của tử tử còn ngủ à, lão ta sống chung với tử tử nhiều năm như vậy mà thân thể không tệ đi, thì đó mới là chuyện vô lý !

Nói đoạn, sắc diện của nàng bất giác đỏ bừng. Cốc Hiểu Tịnh vừa cười vừa chạy lại khẽ đánh nàng và mắng:

- Trông cái miệng thất đức của người kia, tương lai nếu kẻ nào lấy phải người thì bảo đảm còn xúi quẩy hơn Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân.

Y Phong cảm thấy tê tái cõi lòng, thì ra lâu nay người trong giang hồ lấy chàng làm đối tượng để so sánh với sự xúi quẩy. Bất giác chàng tự thương hại và tự trách mình, đồng thời cảm thấy không thể ở lại nơi này nữa. Chàng cung thủ nói:

- Cốc cô nương, không dám làm phiền ...

Chàng chưa dứt lời thì Cốc Hiểu Tịnh đã cắt lời:

- Đây, sao các hạ biết ta họ Cốc ?

Đoạn nàng nhìn Y Phong từ đầu đến chân và nói tiếp:

- A ! Càng lúc ta càng thấy các hạ có vẻ quen quen, trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ ? Để ta nhớ lại xem ...

Y Phong vội nói:

- Tại hạ đâu có vinh hạnh được gặp cô nương, chẳng qua là bốn chữ Lạt Thủ Tây Thi danh chấn thiên hạ, và tại hạ cũng từng thường nghe nói đến danh tự của cô nương, nên mới biết đấy thôi !

Cốc Hiểu Tịnh “à” một tiếng nhưng vẫn tỏ vẻ không tin ý tưởng này, nhất thời nàng cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì.

Y Phong cũng trầm nghĩ:

- “Ta nên đi sớm thôi, chờ lát nữa nếu Hỏa thần gia cũng đến thì nhất định sẽ nhận ra ta. Nếu chuyện giả chết của ta truyền ra giang hồ, chẳng những là chuyện cười cho thiên hạ mà Thiên Tranh Giáo tất sẽ truy tìm ta, khi đó ngay cả một ngày yên tâm luyện võ công, ta cũng không thể có được”.

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy chuyến đi này thật oan uổng, thật đáng tội. Bỗng nhiên chàng quay người bước ra cửa sổ rồi mới cung thủ nói:

- Tại hạ làm phiến nhị vì đã lâu, tội thật đáng chết, ngày sau tất sẽ trở lại tạ tội.

Nói đoạn, chàng không chờ đối phương có phản ứng, thân hình lập tức quay lại và lướt đi ra ngoài. Nhưng chàng không nghĩ rằng hành động như vậy càng khiến đối phương nghi ngờ thêm.

Quả nhiên chàng đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có hai tiếng gió “vù vù” lướt qua bên mình. Y Phong định nhìn lại thì ra Lạt Thủ Tây Thi và Tiêu Tương Phi Tử đã lướt qua trước mặt chàng, và chặn ngang lối đi. Chàng hơi kinh ngạc, chẳng biết hai người này có dụng ý gì.

Cốc Hiểu Tịnh chỉ tay về phía chàng và nói:

- Các hạ chớ vội đi ! Ta nhớ các hạ là ai rồi, các hạ chính là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân.

Y Phong vội nói:

- Cô nương nhận lầm người rồi.

Cốc Hiểu Tịnh cười khanh khách, đoạn nói:

- Các hạ chớ vội ! Ta không thể nhận lầm người được, vì ta đã gặp các hạ một lần trên Thái Sơn.

Y Phong kinh hoảng, chàng vội tung người lướt đi qua trái.

Cốc Hiểu Tịnh mỉm cười, nói:

- Việc gì người phải bỏ chạy chứ ?

Vừa nói nàng cũng vừa truy theo.

Y Phong xoay người trên không đồng thời hữu chưởng phát về phía Cốc Hiểu Tịnh, thân hình cố gắng lướt qua bên trái định vượt tường mà đi.

Nào ngờ lại có một tiếng quát vang lên:

- Kẻ nào dám làm loạn ở nơi này ?

Y Phong không kịp quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy có một luồng kinh phong kích vào mạng sườn trái của mình. Tiếng gió sắc như đao, đủ thấy lực đạo của người phát ám khí rất mạnh. Thân hình chàng đã chuyển thế trên không trung, lúc này coi như đã hết sức xoay trở, và chắc chắn là sẽ bị ám khí đánh trúng.

Trong chớp mắt ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, bỗng nhiên chàng nghe “vù” một tiếng, theo đó là một ánh lửa màu lam vút lên, thì ra có một người khác cũng dùng ám khí đánh rơi ám khí đang bay về phía chàng.

Y Phong rùng mình, vì chàng biết ám khí đánh về phía mình chính là Hỏa Thân Châu mà bất kỳ nhân vật nào trên giang hồ nghe đến cũng đều khiếp đảm. Nhất thời chàng biết không thể nào thoát đi được nên đành hạ thân xuống.

Một hán tử nhỏ người lướt đến và quát lớn:

- Tiêu đại tử muội ! Sao ngươi lại đánh rơi ám khí của ta ?

Người này dừng bước trước mặt Y Phong, hữu chưởng vung lên định xuất kích, nhưng vừa nhìn thấy dung diện Y Phong thì bỗng nhiên “a” lên một tiếng.

Thì ra hán tử nhỏ người này là Hỏa thân gia Diêu Thanh Vũ, sau tiếng kêu thất thanh, hấn liền nói:

- Người chẳng phải là Lã Nam Nhân - Lã lão đệ đó sao ? Sao lại chạy đến nơi này ? Tuyệt lắm ! Tuyệt lắm !

Hấn phá ra cười lớn mấy tràng, đoạn bước tới nắm tay Y Phong rồi nói tiếp:

- Vô lâm đồn rằng ngươi đã chết nhưng ta không tin, bằng vào công phu trên đời Hàn Thiết Song Kích của ngươi, lẽ nào có thể để người khác chiếm tiện nghi ! Ta nghĩ nhất định là ngươi bày trò ...

Hấn lại cười sang sảng một tràng rồi vỗ vai Y Phong, nói tiếp:

- Mau vào trong ngôi ! Mau vào trong ngôi ! Hai huynh đệ chúng ta phải đàm đạo mới được.

Y Phong đành nghe theo sự xếp đặt của Diêu Thanh Vũ, nhưng trong lòng chẳng thoải mái tí nào. Tuy chàng và Diêu Thanh Vũ từng gặp gỡ nhiều lần, nhưng không phải là thâm giao, vả lại hành tung đã bại lộ, hiểm họa sẽ vô cùng, vì vậy mà chàng cảm thấy không tự tại.

Cốc Hiếu Tịnh cũng bước tới mỉm cười nói:

- Vừa rồi hấn dấu đầu lòi đuôi, sợ người khác biết là hấn chưa chết. Này, ta nói Lã lão đệ ngươi nhé ! Người đường đường là một nhân vật thành danh, không nên làm như thế. Có gì đáng sợ chứ ? Thê tử của ngươi đã bỏ ngươi, lẽ ra ngươi không nên tự bỏ mình nữa mới phải.

Y Phong - Chàng không thể không rửa được nhục thì không xuất hiện nhân thế với tên Lã Nam Nhân nữa, nên lúc này chúng ta cũng đành gọi chàng bằng cái tên này - Hiện tại trong lòng chàng có vô số cảm giác lẫn lộn. Tuy chàng biết phu phụ Diêu Thanh Vũ đều là nhân vật có tính cách, nhưng hành tung của mình bại lộ vẫn khiến chàng bất an. Mãi đến lúc Diêu Thanh Vũ đưa chàng vào khách sảnh, mời chàng ngồi vào một chiếc ghế bành, nhưng cảm giác bất an vẫn còn.

Lúc nào chàng cũng nhắc nhở mình rằng: Người chỉ là Y Phong, chỉ là một người vô danh vô tánh, tuyệt không phải là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân một thời hiển hách trên giang hồ.

Khi bọn Diêu Thanh Vũ hỏi chàng, thấy chàng trả lời nhát gừng với dáng vẻ thất hồn lạc phách, cả bọn đều thầm ái ngại cho chàng, đặc biệt là Tiêu Nam Tần, từ đầu đến cuối song mục của nàng nhìn chăm chăm lên mặt Y Phong.

Chợt nghe Diêu Thanh Vũ cười sang sảng một tràng rồi nói:

- Lã lão đệ ! Tạm thời ngươi hãy ở lại đây mấy ngày, bọn ta sẽ giúp ngươi thanh thản trở lại. Người cứ yên tâm, ngươi đã không muốn cho ai biết hành tung của mình, thì bọn ta cũng tuyệt đối không nói cho người khác biết.

Y Phong cảm kích nói:

- Đa tạ thịnh tình của Diêu đại ca, có điều quả thực tiểu đệ vì có chuyện khẩn, nên muốn đi đến Chung Nam Sơn ngay.

Diêu Thanh Vũ ngạc nhiên nói:

- Người cũng muốn đi Chung Nam Sơn à ?

Hấn đưa tay bóp trán, trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng còn nửa tháng nữa mới đến đại hội Chung Nam Sơn, ta định qua vài ngày nữa mới lên đường, sao ngươi lại vội vàng thế ? Không lẽ ngươi đến Chung Nam Sơn là còn có chuyện gì khác ?

Y Phong càng kinh ngạc, chàng hỏi:

- Đại hội gì ?

Hai tiếng “đại hội” khiến chàng kinh tâm động phách, chàng cho rằng có lẽ đây là một loại đại hội “Siêu độ vong hồn”. Bất giác chàng trầm nghĩ:

- “Lẽ nào đệ tử của phái Chung Nam đã không kịp chờ ta, đều chết cả rồi ?”

Diêu Thanh Vũ hơi ngớ người, hấn hỏi lại:

- Lẽ nào người không biết ?

Không chờ Y Phong trả lời, hấn lại nói tiếp:

- Chẳng biết Chung Nam Sơn xảy ra biến cố gì, chưởng môn nhân Huyền Môn Nhất Hạc đột nhiên qua đời, đệ tử phái Chung Nam gửi thiệp mời khắp võ lâm thiên hạ, hẹn ngày hoa tiêu tức ngày mười hai tháng hai tuyển chọn tân chưởng môn nhân. Ta cũng nhận được thiệp mời, tối hôm qua đệ tử phái Chung Nam cưỡi ngựa mang đến.

Hấn nói tiếp:

- Kỳ quái nhất là khi ta hỏi tại sao chưởng môn nhân chết ? Tên đệ tử phái Chung Nam đó chỉ ấp úng mà không chịu nói ra. Ta hỏi chết bao lâu rồi ? Thì hấn đáp chỉ mới hai ngày. Chưởng môn nhân đã chết hai ngày mà đã vội tuyển chọn chưởng môn khác, tên đệ tử này đã không mặc tang phục mà chẳng có chút bi ai, do đó ta cảm thấy sự tình có phần kỳ quái.

Y Phong nghe xong thì ngẩn người. Chàng không hiểu đệ tử phái Chung Nam đã trúng loại độc bất trị mà tại sao không chết ? Mà người chết lại là chưởng môn Chung Nam phái - kẻ duy nhất không trúng độc ? Sau một hồi suy nghĩ, chàng biết trong khoảng thời gian mình rời Chung Nam Sơn, nhất định phái Chung Nam lại có đại biến cố. Nhưng đó là biến cố gì ? Nhất thời chàng cảm thấy hoang mang.

Nghĩ đến hai mẹ con Tôn Mẫn, bất giác chàng tự hỏi:

- “Chẳng biết bọn họ còn ở đó hay không ?”

Bỗng nhiên trong lòng chàng quan tâm rất nhiều đến bọn họ, nhưng chính chàng cũng chẳng hiểu sự quan tâm này xuất phát từ đâu. Nhất thời ánh mắt và nụ cười thân thiết của Tôn Mẫn chợt hiện ra trong đầu chàng.

Thế là chàng vội khống chế bản thân, không dám nghĩ tiếp nữa. Nhưng khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì lại bắt gặp ánh mắt của Tiêu Nam Tần đang nhìn mình. Chàng là người từng trải nên đương nhiên là biết hàm ý trong ánh mắt của Tiêu Nam Tần, bất giác trong đầu chàng xuất hiện một ý tưởng kỳ quái.

Trong mấy ngày qua, chàng từng gặp nhiều chuyện, mà những chuyện đó đều cực kỳ quái lạ. Chàng thậm chí cười mình vì nhiều chuyển biến quan trọng trong đời chàng đều là vì nữ nhân.

- “Nữ nhân ... Ôi ! Nữ nhân ...”

Vừa nghĩ chàng vừa hoang mang mỉm cười. Song mục vẫn nhìn Tiêu Nam Tần, và nàng vẫn đăm đăm nhìn chàng.

- “Ta nên ở lại chằng ? Hay là nên đi ngay ?”

Càng lại tự hỏi mình.

Có rất nhiều lý do để chàng ở lại, nhưng cũng có rất nhiều lý do để chàng ra đi. Đương nhiên là vì chàng xác tín đệ tử phái Chung Nam đã được giải cứu, không cần chờ chàng mang thuốc giải về.

Nhưng lòng hiếu kỳ, khiến chàng muốn biết trên Chung Nam Sơn xảy ra biến cố gì ? Đó là lý do khiến chàng muốn ra đi. Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, chàng chợt cảm nhận ra rằng, bất luận ra đi hay ở lại cũng đều là mấu chốt quan trọng trong cuộc đời mình.

- o O o -